

3r premi prosa (45 euros valor en llibres)

Pseudònim: Primavera

Obra: (337) – L'ERROR DEL SOBRE GROC

Autora: ABRIL ESTRADÉ MORAGAS

L'ERROR DEL SOBRE GROC

Hi havia una vegada, un nen anomenat Gerard.

Quan aquest tenia cinc anys, el seu pare va sortir a navegar amb els seus amics, a portar mercaderies a un altre continent.

Van passar mesos i mesos i el vaixell no arribava a port.

La mare va trucar a molts cops al capità, que era l'únic que tenia accés al telèfon.

Desgraciadament ell tampoc responia...

Tota la família estava molt preocupada, i quan menys s'ho esperaven, va arribar un missatge amb un sobre groc i un segell vermell que cridava molt l'atenció.

La mare el va obrir, i a dins va trobar un missatge amb les vores cremades i lletra escrita a mà.

En Gerard li va treure de les mans i la va llegir amb veu baixa per dins i de sobte, sense dir res, va començar a plorar.

La mare va saltar:

-Gerard, que et passa ara?

-No t'agradarà...-diu en Gerard-

-Digues!-crida la mare de sobte-

-Que...el vaixell...el vaixell on anava el pare...s'ha enfonsat...-va dir trist el nen-

La mare, sense contestar a la resposta d'en Gerard, se'n va anar corrent a la seva habitació i va començar a plorar, que li queien gotes com botons de gegant...

El pobre nen, la va intentar consolar, però no va servir de gaire...

20 ANYS MÉS TARD

Eren les vuit del vespre, i en Gerard ja havia tornat de treballar.

Quan va entrar a casa, la mare ja tenia el sopar preparat.

Quan van acabar, es van estirar al sofà a veure una pel·lícula.

El noi li havia de dir una cosa important que potser no li faria gaire gràcia a la mare:

-Mare, m'han agafat per ser mariner d'un vaixell que ha de donar la volta al món.

La mare es va quedar immòbil per uns instants.

Per una part estava contenta però també tenia por del que li podia passar a bord.

El noi, tot esperant una resposta, li va preguntar si li passava alguna cosa.

La mare li va contestar amb una veu fluixeta:

-Jo...No se si deixar-te anar, per què, i si et passa el mateix que al pare?-va dir la mare preocupada-

-Tranquil·la mare, no em pot passar res... sóc un bon mariner!-va dir molt content en Gerard-

-El teu pare també era un bon mariner...-va dir la mare-

-Mare tota la tripulació és gent experta, no passarà res -va dir en Gerard cridant-

-Ja veurem...-va dir la mare amb una miqueta de por –ara anem al llit que és molt tard.

El noi, una mica trist, va anar caminant lentament cap a l'habitació.

2 MESOS MÉS TARD

Faltaven pocs minuts per què el vaixell sortís a navegar.

-Vés molt amb compte...- va dir la mare orgullosa del seu fill- saps que t'he deixat anar per què ets el millor mariner de la història. I se que no et pot passar res... em vaig equivocar quan m'ho vas dir, que no estava segura, doncs ara vull que gaudeixis el màxim del viatge!

-Gràcies mare! No pararé de pensar en tu, segur!- va dir el fill emocionat i molt content-

"PIP, PIP!"va fer el vaixell per avisar de que havien de sortir ja.

Totes les famílies es van acomiadar de les persones que marxaven.

Quan ja portaven dos setmanes navegant, el vaixell es va trobar un glacial molt gran, com no va donar temps de girar el timó, van fer un xoc en sec amb el tros de gel.

El vaixell es va enfonsar en aquelles aigües tant fredes.

Deien que quedaven supervivents, però no totes les persones que estaven vives es van trobar.

Quan ja pesaven uns dies,li va arribar una carta igual que la de l'accident del pare, a la casa de la mare. Ella, sense obrir-la, la va tirar per terra i va començar a plorar molt i molt trista.

Ella es pensava que posava el mateix en aquella carta, però no era així, en aquella carta posava.

“Estimada senyora Gemma,

Li comuniquem que el vaixell on viatjava el seu fill es va enfonsar en xocar amb un glacial, però afortunadament ell es troba a la llista de supervivents. En aquests moments l'estan atenent a l'hospital però en breu podrà tornar a casa.

Gràcies,

Atentament,

Ajuntament de Barcelona.”

El seu fill no estava mort, sinó que estava viu!

La mare no es va donar compte de l'error que estava cometent.

Quan van passar uns dies, la mare va sortir a comprar seitons i calamars per dinar, i en sortir es va trobar el seu fill a la porta de l'edifici.

-Tu...tu ets...-va dir la mare sorpresa-

Els dos es van abraçar plorant feliços i contents.

-Ja et trobava a faltar mare!-va dir el fill-

Per fi es van trobar!

I vet aquí un gos i vet aquí un gat i aquest conte ja s'ha acabat!!!

PRIMAVERA